

Balans Dyslexie Tour Dyslexie

Tot eind 2020 organiseert Oudervereniging Balans 24 bijeenkomsten door heel Nederland voor ouders en hun kinderen met lees- en spellingsproblemen of dyslexie, en andere geïnteresseerden.

Wil jij ook graag weten:

- Wat het verschil is tussen een leesprobleem en dyslexie?
- Hoe jij je kind met een leesprobleem of dyslexie het beste kunt helpen?
- Wat je kunt verwachten van school en hoe je als ouder goed met school kunt samenwerken?

Kom voor antwoord op deze en al uw andere vragen over leesproblemen en dyslexie naar de bijeenkomst van de **Balans Dyslexie Tour** bij u in de buurt. Kijk voor meer informatie over de dyslexietour en locaties waar de dyslexietour binnenkort langskomt op balansdigitaal.nl → agenda. De agenda wordt de komende tijd steeds aangevuld met nieuwe data.

Programma van de bijeenkomsten:

- **Presentatie:** Houvast bij leesproblemen en dyslexie. Alles wat je als ouder moet weten als je een kind hebt met leesproblemen of dyslexie. Over de Leidraad voor ouders, basisonderwijs én Leidraad voor ouders, voortgezet onderwijs
- **Film:** Dyslexie, wat heb ik nodig? Waarin kinderen met dyslexie en hun ouders vertellen over hun ervaringen met dyslexie
- **Rondleiding** over het **Makkelijk Lezen Plein** van de bibliotheek
- **Informatiemarkt** dyslexie met onder andere een stand van Balans met veel informatie voor ouders en kinderen over dyslexie
- **Meet & Greet** (voor de kinderen) met ervaringsdeskundigen met dyslexie. Veel gelegenheid tot vragen stellen aan de medewerkers van Balans.
- **Toegang is gratis.**

Informatie, programma & locaties: balansdigitaal.nl → agenda

De dyslexietour wordt georganiseerd door **Oudervereniging Balans** in opdracht van het **Stimuleringsprogramma Aanpak Dyslexie** (dyslexiecentraal.nl).

BALANS perspectief voor ieder kind **Dyslexie Centraal**

Tamara

'Mis je je moeder niet, als je bij Tamara bent?' vroeg laatst iemand aan mijn jongste zoon. 'Nee hoor,' antwoordde die prompt, 'want Tamara voelt ook als een moeder.' Nog niet eens zo lang geleden kwam zo'n opmerking aan als een trap in mijn buik. Het deed pijn dat ik vervangbaar was. Dat mijn kinderen - die uit mijn buik waren gekomen, die ik had gezoogd, verschoond, getroost, voorgelezen, gevoerd, gekoesterd - zich net zo lief lieten verzorgen door een andere vrouw. Een vreemde.

Ik vond het moeilijk dat mijn oudste zoon opeens 'toilet' begon te zeggen in plaats van 'wc', 'want dat zegt Tamara ook'. Ik moest slikken toen hij op zijn zevende stralend thuiskwam met een speelgoedpistool, iets waar ik nog helemaal niet aan toe was. Ik moest huilen toen mijn jongste zoon me vertelde dat hij Tamara 'Tamamma' noemde. Het voelde als verraad van mijn kinderen, en als bewijs van mijn eigen tekortschieten. Zie je wel: ik kon het dus niet. Ik was een slechte moeder.

“NOG STEEDS
VOEL IK ME
SCHULDIG DAT IK
HET ZO FIJN
VIND ALS ZE
WEG ZIJN

Toch had ik deze 'respijtzorg' zelf aangevraagd bij de gemeente, na maanden twijfelen. Omdat ik niet meer kón. Omdat ik de lieve, schelle stemmetjes van mijn zoons soms bijna niet meer kon verdragen. Omdat ik opzag tegen elk weekend, elke studiedag. Omdat ik na elke schoolvakantie de instorting nabij was. Hulp vragen valt niet mee. Hulp ontvangen ook niet altijd.

Nog steeds schaam ik me soms, dat ik mijn kinderen twee keer per week naar een andere vrouw stuur, van vrijdag op zaterdag zelfs met logeren erbij. Nog steeds voel ik me weleens schuldig dat ik het zo fijn vind als ze weg zijn. Dat de zaterdagochtend zonder mijn zoons, als ik urenlang in stilte de krant kan lezen, het heerlijkste moment van mijn week is. Maar ik ben ook blij dat mijn zoons de kans krijgen om zich ergens anders thuis te voelen. Dat ze nu al leren dat de dingen ook anders kunnen dan hoe hun ouders ze doen. En dat het niet uitmaakt of je 'wc' zegt of 'toilet' - je bedoelt immers hetzelfde?

Wat had ik het als kind heerlijk gevonden om een tweede moeder te hebben, eentje die vrolijk en energiek was en het écht leuk vond dat ik er was. Eentje die leuke spelletjes met me speelde en me complimenten maakte en een beetje moest lachen om mijn nukken. Soms ben ik bijna jaloers op mijn zoons. <

Francine Postma (46) is journalist, getrouwd met Maarten (42) en moeder van Coen (12) en Jan (9). Beide jongens hebben ASS en ADHD. Zelf weet Francine sinds kort dat ze ADD heeft. Volg Francine ook op Facebook en Instagram.